

γνωστού τοῖς πᾶσι διὰ τὴν ἐπιτηδειότητα τῆς χειρὸς καὶ ἐντέλειαν τῆς τέχνης ζωγράφου Κ. Διονυσίου Τζόκου, οἵτινες ἐπέθηκεν ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ. Κατὰ τὴν δοθείσαν ἡμῖν παρὰ τοῦ ἐφόρου τῆς βιβλιοθήκης πληροφορίαν, τὰ δωρηθέντα κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐκ διαφόρων μερῶν βιβλία ἦσαν τόμοι καὶ φυλλάδια 2,934.

Πρὸ τοῦ τέλους δὲ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους τῶν νέων ἀρχιιερέων κατὰ νόμον γενομένων ἐξελέχθησαν ὑποψήφιοι τῆς Πρυτανείας οἱ ΚΚ. Κωνσταντῖνος Ἀσιώπιος, Πέτρος Παπαρρόγόπουλος καὶ Φίλιππος Ἰωάννου, ἐξ ὧν ἡ Α. Μ. ἐπεκύρωσεν ὡς Πρύτανην κατὰ τὸ νῦν ἀρχόμενον ἀκαδημαϊκὸν ἔτος τὴν ἀξιότιμον καθηγητὴν τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας Κ. Κωνσταντῖνον Ἀσιώπιον. Μετὰ τοῦτου δὲ τὴν ἐπεκύρωσιν αἱ σχολαὶ ἐψήφισαν τοὺς ἐκυτῶν κοσμήτορας, καὶ ἐπεκυρώθησαν τῆς θεολογικῆς μὲν σχολῆς ὁ Κ. Κωνσταντῖνος Κοντογιάννης, τῆς νομικῆς δὲ ὁ Κ. Πέτρος Παπαρρόγόπουλος, τῆς ἱατρικῆς δὲ ὁ Κ. Ἀλέξιος Πάλλης, καὶ τῆς φιλοσοφικῆς ὁ Κ. Δημήτριος Στρούμπας. Οὗτοι δὲ οἱ πάντες μετ' ἐμοῦ καὶ μετὰ τῶν ἑτέρων τεσσάρων ἐκλεγθέντων Κ. Φιλίππου Ἰωάννου, Γεωργίου Μιχαῆ, Θεοδώρου Μανούσου καὶ Ἀλεξάνδρου Βινζέλου, ἀπαρτίζουσι τοῦ νέου τοῦτου ἔτους τὴν ἀκαδημαϊκὴν σύγκλητον.

Περαινῶν δὲ νῦν τὸν λόγον, καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ πρυτανεῶς τοῦ ἀξιότιμου διαδόχου μου δημοσίᾳ παραδίδων, πρῶτον μὲν εὐχομαι τῷ διαδόχῳ μου περιστάσεις ἐτι εὐτυχεστέρας τῶν ἐμῶν, ὥστε νὰ δυνηθῇ καθ' ὅν ἔχει ζῆλον, σύνεσιν καὶ ἱκανότητα νὰ προαγάγῃ τὰ τοῦ Πανεπιστημίου εἰς τὸ τελειότερον, ἔπειτα δὲ ὁμολογῶ μεγάλως τὰς χάριτας πρὸς τὴν ἄχρι τοῦδε Ἀκαδημαϊκὴν σύγκλητον διὰ τὴν ἐμψρονα καὶ πάντοτε εὐκρινῆ καὶ πρόθυμον συνέργειαν αὐτῆς πρὸς ἀπάσας τὰς ὑποθέσεις τοῦ Πανεπιστημίου· ὡσπύτω δὲ καὶ πρὸς τοὺς συνεργάτας καὶ συμβουhoὺς, γραμματεῖς τε καὶ ὑπογραμματεῖς τοῦ Πανεπιστημίου διὰ τὴν ἱκανότητα, τὸν ζῆλον καὶ τὴν προθυμίαν αὐτῶν πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Πανεπιστημίου. Οὐχ ἦττον δ' ὀφείλω νῦν, ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου καταβάνων, νὰ ἐκφράσω καὶ πρὸς ὑμᾶς, φίλοι φοιτηταί, τῶν καθηγητῶν καὶ ἐμοῦ τὴν εὐαρέστησιν καὶ τὸν δίκαιον ἐπαινον διὰ τὴν ἀφοσίωσιν ὑμῶν εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἐπιστήμης καὶ διὰ τὴν καθόλου ἐμψρονα ἀγωγὴν ὑμῶν, δι' ὧν κατεστήσατε τῷ ὄντι καθ' ὅλον τὸ διεληθὲν ἤδη ἀκαδημαϊκὸν ἔτος εὖκολον τῆς διοικήσεως τοῦ Πανεπιστημίου τὸ ἔργον. Τοῦτ' αὐτὸ δ' ἐλπίζω παρ' ὑμῶν καὶ κατὰ τὸ ἐπιπὺν ἔτος πρὸς ὄφελος ὑμῶν, πρὸς χάριν τῶν ὑπὲρ ὑμῶν δαπανώντων γονέων, καὶ πρὸς τιμὴν τῆς φίλης ἡμῶν πατρίδος (*)

(*) Ὡς δεικνύοντες τὴν ἀνωτέρω εὐθεσίαν παρὰ τῆς Ἐ. Φ. η. μ. ρ. ἰδ. ο. τ. ὧν Φ. ἱ. ο. μ. α. θ. ὧν, λαμβάνοντες εἰς ἐνδοξισμὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι πλὴν ταύτης οὐδεμίᾳ ἄλλῃ ἐφημερίᾳ δίδει πληροφορίας καὶ ἀκριβεστέρας πληροφορίας περὶ τῶν ἀφορώντων τὰ τῆς πατρίδος τῆς Ἑλλάδος. Περιέχει δὲ πάντοτε πλείους κοινωνικαὶς διατριβὰς καὶ πραγματείας, καὶ τὸ ἄρα αὐτῆς ἐστὶν ἄξιον μνηστέως.

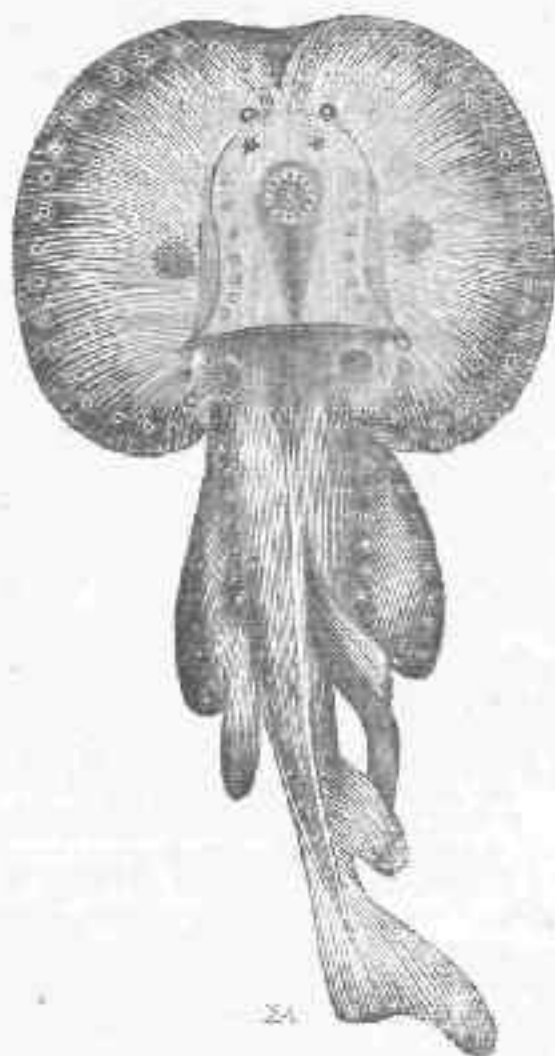
ΝΑΡΚΗ (κοιν. Μουδιάστρα καὶ Μαργωτήρα).

Λατ. Torpedinem Narken. Γαλ. Torpille.

Αγγλ. Cramp-fish.

--- ❧ ---

Ὁ ἰχθύς οὗτος εἶναι ἐκ τῶν Σιλαχῶν, θαυμαστὸς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ τοῖς κοινοῖς τῶν ἀνθρώπων, διότι ἡ φύσις ἐπράγματον αὐτὸν μὲ ἤλεκτρικὴν μηχανήν, ἧς ἐκπέμπει, ἐν ὥρᾳ κινῆσθαι, καρτερῶς δυναμένους νὰ νεκρώσῃ καὶ πολλάκις νὰ φονεύσῃ ἐχθροὺς πολὺ αὐτοῦ ἰσχυροτέρους· κατὰ τὰς παρατηρήσεις μάλιστα τοῦ Ρεομύρου, δύναται νὰ ἀποκτείνῃ καὶ νῆσσαν διὰ τῶν ἤλεκτρικῶν κλονισμῶν. Θέλουσι δέ τινες ὅτι ὁ ἤλεκτρισμὸς τῆς Νάρκης μεταδίδεται εἰς τὸν ἄνθρωπον, διατρέγων τὸ σπινθῖον ἢ τὴν κἀμικα τοῦ ἀλίου ἂς ἦς ἐξαρτάται· τοῦτο δὲ λέγει καὶ ὁ Ὀππιανὸς εἰς τοὺς ἐφεξῆς στίχους·

Νάρκη.

«Ναὶ μὲν καὶ νάρκη σφέτερον νόον οὐκ ἀπολείπει,
Πληγῇ ἀνιάζουσα· τιτανομένη δ' ὀδύνῃσιν,
Ὀρμῇ λαγόνας προσπτόσεται· αἰψὰ δὲ χαίτης
Ἰππεύς· δόνακός τε διέδραμεν, ἐς θ' ἄλιος
Δεξιτερὴν ἐσκήψε φερόνυμον ἰχθύος ἄλγος.
Πολλάκι δ' ἐκ παλάμης κάλαμος ὄργεν, ὅπλα τε θήρης
Τοῖος γὰρ κρύσταλλος ἐνίσταται αὐτίκα χειρὶ ν.

Ἀλλὰ καὶ περὶ ἰατρικῆς χρήσεως τοῦ ἰχθύος τούτου κατὰ διαφόρων νοσημάτων πολλά πολλοῦ λόγου ἄξια καὶ ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι ἔγραψαν. Ἐκ τῶν πρώτων ὁ Γαληνὸς λέγει· «Καὶ τὴν Νάρκην δ' ὅλην, λέγω δὲ δηλονότι τὸ θαλάττιον ζῷον, ἔγραψαν ἔνιοι κεφαλαλγίας ἰσθαι προσφερομένην τῇ κεφαλῇ, καὶ τὴν ἐξεστραμμένην ἔδραν ἐντρέπειν· ἀλλ' ἐγὼ πειραθεὶς ἀμφοῖν, οὐδέτερον ἐργαζομένην εὑρον. Ἐνοήσας οὖν αὐτὴν ἔτι ζῶσαν προστιθέναι τινὶ κεφαλῇ ὀδυνομένῳ (δύνασθαι γὰρ ἀνώδυνον εἶναι φάρμακον ὁμοίως τοῖς ἄλλοις ὅσα ναρκῶ τὴν αἰσθήσιν) εὑρον αὐτὴν οὕτως ἔχειν. Οἶομαι δὲ καὶ τὸν πρῶτον χρησάμενον ἐκ τινος τοιαύτης ἐπινοίας ὁρμηθέντα χρησθαι». Καὶ Παῦλος ὁ Αἰγινίτης βεβαιῶν τὰ τοῦ Γαληνοῦ προσθέτει, ὅτι καὶ τὸ ἔλασιον ἐν τῷ ζῶσι ἐψήθη Νάρκη, παραμυθεῖται τὰ δριμύτατα τῶν ἀρθριτικῶν ἀλγημάτων χρησίμενον. Σκριβώνιος δὲ, ὁ καὶ σύγχρονος τοῦ Διοσκορίδου, γράφει ὅτι ἀπὸ πλάγχθης ἀπελευθέρως τῆς ποδάγρας διὰ τῆς χρήσεως ζώσης Νάρκης.

Ἐκ δὲ τῶν νεωτέρων ὁ ἰατρός Α. Χ. ἔγραψε περίεργον θεραπείαν ὀχληροτάτου ἀρθριτικοῦ πόνου διὰ τῆς Νάρκης, τὴν ἀκόλουθον.

«Ὁ . . . πάσχων τρεῖς ὁλοκλήρους μῆνας, χωρὶς γνωστῆς τινος αἰτίας, ὀχληρότατον ἀρθρικὸν πόνον κατὰ τὴν πρώτην καὶ δευτέραν φάλαγγα τοῦ λιχανοῦ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ χειρὸς, ἀπ' οὗ πρὸς θεραπείαν μεταχειρίσθη ὅλα τὰ γνωστά μέσα ἐξωτερικὰ τε καὶ ἐσωτερικὰ ἀνωφελῶς, μάλιστα δὲ μὲ τοσαύτην ἀσθένειαν τοῦ κακοῦ, ὥστε αὐπνος ἔμενε κατὰ τὸ πλεῖστον τῆς νυκτός, τὴν δ' ἡμέραν οὐδὲ τὸν γραμμικὸν κάλαμον ἠδύνατο νὰ κινήσῃ, σκεπτόμενος ποῖα ἄλλα μέσα ἠδύνατο νὰ μεταχειρισθῇ, πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ τυραννικοῦ τούτου πόνου, περιεφέρετο πρῶτον τινὰ εἰς παραθαλασσίαν θέσιν, προσεκτικῶς μὴ τις πλησιάσας, ἐξ ἀγνοίας ἐγγίσῃ τὴν πάσχουσαν χεῖρά του καὶ ἐξυπνίσῃ τοὺς διὰ μικρὴν νεναρκωμένους πόνους του, ὅτε πλοῖον ἀλιευτικὴν πλησιάσας ἐπώλει τοὺς ἰχθύς του, μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνας ὁ πάσχων τὴν θαλασσίαν Νάρκην, καὶ γνωρίζων τὴν ἡλεκτρικὴν αὐτῆς δύναμιν, ἠγόρασε καὶ μετέφερεν αὐτὴν ζῶσαν ἐντὸς ἀγγείου μετὰ θαλασσίου ὕδατος εἰς τὴν οἰκίαν του. Ὁ ἰχθύς, καὶ τοῖς μικρὸς, ἦτο πλήρως ἡλεκτρικῆς δυνάμεως, ὥστε μόλις ἐγγίσας τὸν μέσον δάκτυλον τῆς δεξιᾶς περὶ τὴν ῥαχιαίαν γραμμὴν πλησίον τῆς κεφαλῆς τοῦ ζώου, ὑπέφερεν ἰσχυρὸν κλονισμόν, καὶ αἰσθητὰ ἀλλοκότου πόνου κατὰ τὸν ἀγκῶνα μὲ νάρκωσιν ἀκαρκίου τοῦ βραχίονος καὶ αὐτοῦ τοῦ πάσχοντος δακτύλου· ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς τετάρτου, ἡ μὲν νάρκωσις ἔπαυσε βαθμηδὸν καὶ μόνον τὸ κατὰ τὸν ἀγκῶνα αἰσθητὸν διέμενεν ὀλίγον, ὁ δὲ λιχανὸς ἐπὶ μὲν πάλιν σφόδρα, ἀλλ' ὅτε μόνον ἐβιάζετο εἰς κίνησιν. Μετὰ παρέλευσιν δύο ὥρων ἐγένετο καὶ δευτέρᾳ ἀπόπειρᾳ, τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν σφοδρότερα, καὶ μετ' ὀλίγον ὁ πάσχων λιχανὸς αὐτοκινούμενος μὲν δὲν

ἐπὶ πόνου, βιαζόμενος ὅμως εἰς κίνησιν διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς ἐπροξένει ὅχι πλέον τοὺς συνήθεις σκληροὺς πόνους, ἀλλὰ δυσάρεστον τι αἰσθητὸν κατὰ τοὺς καμπήρας. Ἡ τοιαύτη κατάστασις διήρκεσε μέχρι τῆς ἐβδόμης ὥρας μετὰ μεσημβρίαν, ὅτε ὁ πάσχων ἠθέλησε νὰ ἐκπαιλάσῃ τὸ πείραμα, καὶ ἐπιθέσας ἀμέσως τὸν πάσχοντα λιχανὸν ἐπὶ τοῦ ζώου ἠσθάνθη μικρὸν κλονισμόν, ἀλλ' ἐρεθίσας τὸν ἰχθύν διὰ σιδήρου, ἐδοκίμασεν ἑπτὰ ἀλλεπαλλήλους κλονισμούς, καὶ μετ' ὀλίγον τὸ ζῷον ἐξέπνευσεν. Ὁ δὲ πάσχων ὑπνίσας ἡσύχως, τὴν ἐπιούσαν δὲν ἠσθάνετο πλέον εἰμὴ αἰμωδιασμόν καὶ ἀδυναμίαν εἰς τὰς κινήσεις τῆς χειρὸς, ἅτινα ἐξέλιπον διὰ τῆς χρήσεως ψυχρῶν λουτρῶν ἐπιχειρομένου μάλιστα τοῦ ὕδατος.»

Κατὰ τὸν Σονίνην καὶ τὸν Κούντερ οἱ κάτοικοι τῆς Ἀδυσσείας μεταχειρίζονται τὴν Νάρκην πρὸς θεραπείαν τῶν πυρετῶν. Ἀπ' οὗ πρῶτον δέσσει καλῶς τὸν πάσχοντα ἐπὶ σκνίδος, ἐγγίζουσι διαδοχικῶς ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος του μὲ τὴν Νάρκην, ἥτις ἐρεθίζομένη συγχρόνως ἐκκενώνει κατὰ τοῦ πάσχοντος τοὺς ἡλεκτρικοὺς κεραυνοὺς τῆς, καὶ οὕτω τυραννεῖ μὲν ὡμῶς τὸν ὑποδληθέντα εἰς τὴν θεραπείαν τῆς, τὸν ἀπαλλάττει ὅμως τοῦ πυρετοῦ.

ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

Τῷ Κ. Διευθυντῇ τῆς Πανδώρας.

—ooo—

Ἐν τῷ φυλλαδίῳ 153 ὁμιλοῦντες περὶ τῆς μικρᾶς ἱστορίας τοῦ Ταγιαπιέρα, ἐλέγσαμεν ὅτι ἡ ὑπ' ὄψιν ἡμῶν ἐκδοσις οὔτε ὄνομα συγγραφέως ἔφερεν, οὔτε τόπον ἐκδόσεως· ἀλλ' ὁ ἐν Ἑνετίῃ φιλόμουσος ἡμῶν ὁμογενὴς Κ. Σ. Βελοῦδης, συμπληροῖ τὰς ἐλλείψεις ταύτας διὰ τῶν δεδομένων εἰδήσεων ἐν τῇ ἐπομένῃ ἐπιστολῇ.

«Αἶψαν περισπούδαστον μοι ἐρχνὴ τὸ ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς α'. Σεπτεμβρίου ἄρθρον Σας τὸ ἐπιγραφόμενον Ἀπόσπασμα ἐπομνημάτων ἀνεκδότων. Εἰς μίαν ὁμοίαν τῶν σημειώσεών Σας ἀφορῶσαν τὴν ἱστορίαν τοῦ Ταγιαπιέρα, τοῦ Κερκυραίου ποιητοῦ Ἰακώβου Τριβώλη, παρατήρησα ὅτι ἀποσιωπᾶται ὁ τόπος ὅπου τὸ βιβλίον ἐτυπώθη. Διὸ λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ σᾶς πληροφορήσω ὅτι ἡ πρώτη μὲν ἐκδοσις τοιαύτης μικρᾶς διὰ στίχων ἱστορίας, ἐγένετο ὑπὸ Σκριβῶνι κατὰ τὸ 1523 ἔτος· ἑτέρα δὲ,